

αργότερα, και πώς θα τελειώση ή κατάστασις αὐτή; οὗτος μετὰ μειδιάματος ἀδιαφορίας ἔλεγεν καθ' αὐτόν :

— "Ὅ,τι και ἂν συμβῆ και ὅπως και ἂν τελειώση, δὲν εἶνε τὸ αὐτὸ κατ' οὐσίαν ;

Ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του ἐκινεῖτο ἐνίοτε ἡ συναίσθησις, ὅτι θ' ἀνεφαίνετο εἰς αὐτὸν και ἡ θέλησις και ἡ ἐνέργεια, και ὁ πόθος νὰ καταστῆ ἄλλος ἀνθρώπος ἄν...

Ἄλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ «ἂν» δὲν παρουσίαζεν αὐτῷ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα πρὸς πραγματοποίησιν αὐτοῦ, και ὑπὸ τὸ «ἂν» ὑπεννοεῖτο ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν προτέραν ζωὴν μετὰ τῆς γυναικός, ἥτις πάντοτε τῷ ἦτο προσφιλῆς.

Ἄλλ' ἦτο τοῦτο ἀπραγματοποίητος ὀνειροπόλησις, ἥτις κάποτε διὰ σκοτεινῆς τινος ὁδοῦ ὑπεῖρπεν εἰς τὴν ψυχὴν του, ἀλλὰ διὰ τὴν ὁποίαν ὠριζέτο καθ' ἑαυτοῦ, και ἀπεδίωκεν ἀπ' αὐτοῦ ὡς βδελυρὸν τι ὄν, και τοὶ ποθεινὸν ἐν τῷ κρυπτῷ.

Ἦσχύετο και ὁ ἴδιος, διότι ἐν τῇ ψυχῇ του δύναται ἀκόμη νὰ ἐμφωλεύη παρομοία ἐπιθυμία. Ὅπως δῆποτε, πρὸς ἀπειρον θλίψιν του, ἠγάπα πάντοτε τὴν Λουδομήλαν, και τὸ ἐπάρατον τοῦτο, κραυγάζον ἐν αὐτῷ αἶσθημα, ἐξέθει αὐτὸν νὰ πνίγη ἐν τῷ οἴνῳ τὴν πικρίαν του. Ὁ Κόροβοφ ἐντελῶς ἠδιαφορεῖ ἤδη δι' ἅπαντα και πρὸ παγτὸς δι' ἑαυτόν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Ἡ νύξ ἦτο διαυγῆς και πλήρης ἀστέρων, ἀπὸ δὲ τοῦ μεγάρου ἔφθανον μέχρις αὐτῶν οἱ μεθυστικοὶ ἦχοι τῆς μουσικῆς.

— Felicissima notte ! ἐφώναξέ τις αἰφνης δι' ὀξέος και διαπεραστικοῦ τόνου.

Ἐκπληκτος ὁ Ἐκαρτ ἐστράφη δεξιὰ και ἀριστερά, ἵνα ἴδῃ πόθεν ἤρχετο ἡ γνωστὴ ἐκείνη φωνή, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ ἐντὸς τοῦ σκότους.

Πολὺ πιθανὸν δὲ ἐπέστρεψε συνάδελφός τις, ὅστις τὸν ἔχειρέτα.

Ἡ λέμβος ἔσθη παρά τινα λιθίνην κλίμακα. Δι' ἐνὸς πηδήματος ὁ Ἐκαρτ εὐρέθη εἰς τὴν ἀκτὴν ἀπέναντί του δὲ εἶδεν οἰκίσκον, τοῦ ὁποίου ἡ θύρα ἦτο ἡμιάνοικτος. Ἐπροχώρησε πρὸς αὐτόν, ὅτε μορφή τις, κεκαλυμμένη διὰ μανδύου, τῷ ἔφραξε τὴν εἴσοδον.

— Μίαν λέξιν, πρὶν εἰσελθῆς !

Ἄμέσως ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν ἐκείνην. Ἦτο τῆς Φελιτσιτάς.

— Φελιτσιτά !

— Μίαν λέξιν, τῷ ἐπανέλαβε μετὰ

τρεμούσης φωνῆς. Εἰπέ μου τὴν ἀλήθειαν, σὲ ἐξορκίζω : Εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ Ἐκαρτ φὸν Χάτβιλ εἶνε ὁ ἐραστής τῆς κομῆσεως τοῦ Σελλαμάρε ;

Τί ἤκουε ; μήπως ὠνειρεύετο ; Πῶς ἡ Φελιτσιτά, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, τὸν ἠρώτα περὶ τοιούτων πραγμάτων ;

— Ἄλλὰ, φιλάτη, τί...

— Εἰπέ μου, τῷ ἐπανέλαβεν ἡ κόρη διὰ φωνῆς, ἥτις ὀλονὲν ἔτρεμε περισσότερον, ναί, ἢ ὄχι ;

— Ὅχι ! Μὰ τὸν οὐρανόν, ὄχι ! ἀλλὰ ποῖος ἐτόλμησεν ; ...

— Ἐπανάλαβέ τοι εἰπέ τοι μὴ παύης νὰ τὸ λέγῃς, τῷ ἐφώναξε περιχαρῆς ἡ Φελιτσιτά ὀρκίσου μοι εἰς ὅ,τι ἱερὸν ἔχεις.

— Εἰς τὴν ἀγάπην σου, Φελιτσιτά, εἰς σέ, τὸ ὀρκίζομαι ἔδῳ, πρὸ τοῦ ἀπειράντου στερεώματος, πρὸ τῶν λαμπόντων ἀστέρων, ὅτι σὺ εἶσαι, και θὰ μένης ἡ μόνη μου, ἡ αἰωνία ἀγάπη ...

Δὲν ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ τελειώσῃ ἠνοιξε τοὺς βραχίονας ἡ χεὶρ τῆς ἐξήτει τὴν ἰδικὴν του, τὰ χεῖλη τῆς συνήτησαν τὰ ἰδικά του, ἅτινα κατεκάλυψε διὰ θερμῶν φιλημάτων.

ΙΘ'

Ἐντὸς τῶν πολυτελῶς ἐστολισμένων δωμάτων τοῦ μεγάρου τῶν Σελλαμάρε εἶχε συναθροισθῆ, ἐν ὄλῃ τῇ λαμπρότητί του, ὅ,τι ἐκλεκτὸν εἶχεν ἡ ἀριστοκρατικὴ τάξις τῆς Μεσσηνίας ὑπὸ τὸ φέγγος τῶν πολυπληθῶν κηροπηγίων και λαμπτήρων ἔλαμπον οἱ ἀδάμαντες και τ' ἄλλα πολυτελεῖ κοσμήματα ἃ δὲ μεταμφίσεις τῶν προσωπιδοφόρων δὲν ἠδύναντο νὰ ὤσιν οὔτε ἐπιτυχέστεραι οὔτε πολυτιμότεραι. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἀντεπροσωπεύετο ὁ Μεσαίων και οἱ νεώτεροι χρόνοι δὲν ἔλειπεν ἡ Μαρία Στουάρτ, ἀλλ' οὔτε και ἡ ζηλοτύπως αὐτὴν προσβλέπουσα Ἐλισάβετ ταύτας δὲ ἠκολούθουν πλῆθος κομφοτάτων ἵπποτων, πιστότατα και πολυτελέστατα ἀναπαριστώντων τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Εἰς ἐτέρας αἰθούσας διεκρίνετο ἡ σοβαρὰ μορφή τοῦ Δόγη, περιστοιχουμένη ὑπὸ Ἐνετῶν προσωπιδοφόρων, μετὰ τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο και πολλαὶ δέσποιναί και δεσποινίδες Ἐνεταί ὀλίγων κατωτέρω ἐφαίνετο ὁ Λουδοβίκος ΙΕ' ὠπεύων χαριέστατον ζεύγος κυναρίων *le-vrette* και περιστοιχούμενος ὑπὸ τῆς λαμπρῆς αὐλῆς του, τῶν κομφοτάτων ἐκείνων και θηλυπρεπῶν αὐλικῶν ἵπποτων, οἵτινες δὲν ἔπαυον νὰ ἐπιδαφιλεύωσι περιποιήσεις και λατρεῖαν πρὸς τὰς ἔτι κομφοτέρας κυρίας.

Ἄν και οἱ ἤδη προσελθόντες ἦσαν πολλοί, οὐχ ἦττον δὲν ἔπαυον νὰ σταματῶσι πρὸ τοῦ μεγάρου νάαι ἄμαξαι κομίζουσα ὀλονὲν νέους προσωπιδοφόρους ἀλλ' αἱ εὐρεῖται αἰθουσαι τοῦ μεγάρου, οἱ διὰ ὑψηλῶν δρυῖνων θυρῶν συνεχόμεναι, ἠδύναντο πολὺ περισσότερους ἔτι νὰ περιλάθωσι.

Τὴν λαμπρότητα ὅμως ταύτην τῆς ἐ-

ορτῆς δὲν συνώδευε και ἡ ἀνάλογος εὐθυμία πρὸ πολλοῦ, ὑπὸ τοὺς μεθυστικούς και παρατεταμένους ἤχους τῆς ὀρχήστρας εἶχεν ἀρχίσει ὁ χορὸς και ὁμως εἰς τινὰς ὀμίλους ἐψιθυρίζοντο λίαν παράδοξοι φράσεις πολλοὶ διηγοῦντο ὅτι, ἐρχόμενοι, ἤκουσαν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ λέξεις διαφορουμένας και ἀπειλητικὰς : οἱ προσωπιδοφόροι, οὗς συνήντων, ἦσαν πολὺ πρωτοφакῶς ἐνδεδυμένοι, γενικὴ δὲ ἰδέα ἐπεκράτει ὅτι κατὶ παρεσκευάζετο ὑπὸ τῶν ὀχλαγωγῶν κατὰ τὴν ὄραν τοῦ μεσουκτίου.

Αὐτὴ ἡ κόμησσα, λαμπρὰν ἐνδεδυμένη στολὴν δεσποίνης τῆς Γενοῦσης, κατὰ φροντον βαρυτίμων λίθων, ἐφαίνετο εἰς ἄκρον ἀφηρημένη ὀ χαιρετισμοὶ τῆς ἦσαν ταχεῖς, πολλοὺς δ' ἐκ τούτων και δὲν ἀνταπέδιδεν ἔτρεχεν ἐκ τῆς μῆς εἰς τὴν ἐτέραν αἰθουσαν, προφανῶς ζητοῦσα τινα.

Ὁ διοικητῆς δὲν εἶχεν ἔτι ἐμφανισθῆ, ὁμοίως και οἱ Ἐλβετοὶ ἀξιωματικοὶ και αὐτὸς ὁ Σκαλιόνι δὲν ἐφαίνετο.

Ἐν μιᾷ μόνον τῶν πλαγίων αἰθουσῶν εὐρίσκετο εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς εὐθυμίας ὀμίλος τις κυρίων περὶ τὸν κόμητα συνηγμένων ἐκεῖ ἀφθόνως ἔρρεεν ὁ καμπανίτης, τὰ δὲ ἄσματα δὲν ἔπαυον, πρὸς μεγάλην στενοχωρίαν τῆς κομῆσεως, ἥτις πολλακίς διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ αὐτῆς τοῖς ἐγνώρισε ὅτι αἱ φωναὶ τῶν ἐτάραττον λίαν τὰ νεῦρά της.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἠνεώχθησαν αἱ θύραι, ὁ δὲ προπορευόμενος ὑπηρετῆς ἀνήγγειλε τὸν διοικητὴν και τοὺς Ἐλβετούς.

Ἡ κόμησσα, ἥτις κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκετο ἀπησχολημένη, ἐστράφη, και πάραυτα τὸ βλέμμα της περιέβαλλεν ἀνήσυχον τοὺς εἰσερχομένους ἀξιωματικούς.

Ποῦ ἦτο λοιπόν, ἐκεῖνος ; ! ἐναντίον τοῦ ὁποίου δὲν κατώρθωσε εἰσεῖτι νὰ αἰσθανθῆ μῖσος ! Διότι ἦτο πλέον πεπεισμένη ὅτι ἂν ἤρχετο, τὰ πάντα θὰ τῷ συνεχώρει ἐπὶ τοῦ βραχίονός του ἐρειδομένη θὰ κατέφευγεν εἰς τὸ μυροδόλον καλλυντήριόν της, και ἐκεῖ, ὑπὸ τὸ μάγον λυκόφως τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρμίδας, θὰ τῷ ἔλεγεν...

Αἰφνης ὁ ταγματάρχης φὸν Μπίρεν ὑπεκλίθη ἐνώπιόν της.

— Εὐγενεστάτη κυρία ! ὁ φίλος μου, ὁ λοχαγὸς φὸν Χάτβιλ...

— Δὲν εἶνε ἐδῶ, τὸν διέκοψεν.

— Μὲ παρεκάλεσε νὰ σὰς ἐκφράσω ...

— Δὲν ἦλθε λοιπόν ;

— Πολὺ λυπεῖται.....

— Δὲν ἦλθεν ; ἐπανελάμβανεν αὐτή.

— Ἄλλ' ὄχι, κυρία μου, μέ...

Ἐστρεφεν αὐτῷ τὰ νῶτα και ἀνεμίχθη εἰς τὸ πλῆθος τῶν μετημφισμένων.

— Κυρία κόμησσα, τί φλόγαις καλὲ εἶνε αὐταὶ ποῦ βγαζοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ σας ; μήπως πυρέσετε ;

— Ἀχ ! δούξ, πῶς θέλετε νὰ εἶμαι ; Ὅλος ὁ κόσμος δὲν λέγει ἄλλο παρὰ διὰ σκοτωμούς, διὰ σικελικούς ἐσπερινούς, διὰ...

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην παρετήρησεν ἐπὶ τῆς θύρας τὴν ὠχρὰν μορφήν τοῦ Σκαλιόνι. Χωρὶς νὰ προσέχη πλέον εἰς τὸν διοικητήν, ἔνευσε αὐτῷ νὰ πλησιάσῃ καὶ παρασύρασα αὐτὸν πλησίον παραθύρου τινός,

— Λοιπὸν; τῷ λέγει.

— Ἐδῶ, δὲν θὰ ἔλθῃ! ἀλλὰ ἐκεῖ ἐπῆγε.

— Ἐκεῖ; ... εἰς ἐκείνην;

— Εἶναι τώρα πλησίον τῆς.

Ἐπὶ στιγμήν ἠτένισε τὸν ἀββᾶν ἢ χεῖρ τῆς τόσο σπασμωδικῶς ἐκινεῖτο, ὅστε ἔθραυσε μέρος τοῦ ριπιδίου, ὅπερ ἐκράτει ἐπ' ὀλίγον ὅμως διήρηκεν ὁ διασταγμός τῆς. Καὶ μὲ βλέμμα φοβερόν, ἔξαλλος:

— Ἀββᾶ, εἶπε πλησιάσασα εἰς τὸ οὖς του, δὲν ἐλησμόνησες, πιστεῦω τί ἐσυμφωνήσαμεν φρόντισε λοιπὸν νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως ἡ διαταγή μου!

Πάραυτα ὁ ἀββᾶς ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, ἐκεῖ παρετήρησε προσεκτικῶς καὶ εἶτα ἔνευσε πρὸς ἕνα ἐκ τῶν τοῦ ὀμίλου, ὅστις ἐχώρευε τὸν ἐγγώριον χορόν.

— Ἀκουσε! τῷ λέγει ἀφ' οὗ ἐπλησίασεν, ὁ λοχαγὸς εὐρίσκεται αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ συγγενοῦς τῆς Νίνας...

Φοβερὰ βλασφημία ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ προσωποδόφου, ὅστις ἔξαλλος ἐκ τῆς ὀργῆς ἠρώτησε:

— Λοιπὸν ἡ Φελιτσιτα εἶναι ἐκεῖ;

— Δὲν θὰ φύγῃ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, θὰ μείνῃ λοιπὸν βεβαίως καὶ ὁ λοχαγός!

— Λοιπὸν!

— Τί λοιπὸν! κάμε, ὅτι ἔξυρεις! ποῖον εἶπες πῶς εἶναι τὸ σύνθημά σας;

— Θάνατος!

— Ἐ! λοιπὸν, θάνατος εἶναι καὶ ἡ διαταγή τῆς κομήσσης!

[Ἐπεται συνέχεια].

A. Δ. X.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΝΝΕΤΑΣ

Διήγημα

Ἐγὼ θὰ σας διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς. Εἶνε ἱστορία πολὺ συνειθισμένη καὶ πολὺ ἀσυνειθιστή.

Οἱ ἀκροαταὶ τῆς κ. Ἀννέτας ἐγέλασαν καὶ ἤνοιξαν τὰ μάτια των, ὡς νὰ ἐπρόκειτο δι' αὐτῶν ν' ἀκούσουν.

Ἠγάπα ἕνα καλλιτέχνην. Τὸν Ἠγάπα ὅπως ἀγαπῶνται συνήθως οἱ καλλιτέχναι ... μετὰ θρησκευτικῆς λατρείας. Ἐκεῖνος Ἠγάπα ὡς καλλιτέχνης — τὸ καλὸν εἶνε πάντοτε καλόν, ἔλεγε, καὶ ὡς τοιοῦτον πρέπει νὰ τὸ θαυμάζωμεν ὅφ' ὀποῖον ἀνδῆποτε μορφήν καὶ ἂν παρουσιασθῇ — καὶ τὸ ἀξίωμά του τὸ ἐπραγματοποίει.

Ἠγάπα τὰς ὠραίας τοποθεσίας... τὰ μικροσκοπικὰ χερᾶκια τῆς Πηνελόπης, τὰ ὠραία ματάκια τῆς Μυρσίνης... τὰ εὐγλωττα χεῖλη τῆς Χαρικλείας καὶ τὸν καλὸν ὕπνον, μετὰ ὀρεκτικὸν γεῦμα. Ἄλλ' ἐκείνη... Ἠγάπα μόνον ἐκείνον...

τὸν εὐρίσκεν ὠραῖον... τὸν ἀπεκάλει βασιλέα τῶν ζωγράφων, καὶ ἐνίοτε ἦτο τὸσον ἀφηρημένη, ὥστε παίζουσα μὲ τὸ μολύβι, ἔγραφε, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῇ, τὸ ὄνομά του... καὶ κατεκοκκίνιζε ὁσάκις αἱ μικραὶ αὐταὶ συμπτώσεις εἶχον καὶ περιέργους παρατηρητάς.

Διηγείτο τὰς περιπετείας τῶν ἐρωτικῶν θριάμβων του καὶ ἐδείκνυε μίαν οὐλήν, τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν ἀπὸ ἕνα ἀτυχή ἀντίζηλον. Ἐκείνη ἐθύμονε... καὶ ἔχυνε κρυφὰ — πολὺ κρυφὰ — πικρὰ δάκρυα. Ἄχ! ἦτο ζηλιάρα — Δὲν πρέπει νὰ κατακρίνωμεν τὰς ζηλοτύπους... πρέπει νὰ τὰς λυπούμεθα — ἔλεγε πάντοτε μὲ τὸ μελαγχολικὸ τῆς χαμόγελο... καὶ ὅμως δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ τὸν ζηλεύῃ. Ποτὲ δὲν τῆς εἶπε πῶς τὴν ἀγαπᾶ. Μίαν ἡμέραν τὸ παράκαμε. Ἐμέτρησε τρία-τέσσαρα ὀνόματα νέων ἐρωμένων, ἡ Πηνελόπη ἐθύμωσε φοβερά. Ἐσκέφθη νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Ἦτο ἡ ζωντανὴ ρεκλάμα τῶν ἔργων του... ἐνόμιζεν ὅτι οἱ Ἀπελεῖς, οἱ Ραφαῆλοι καὶ οἱ Ροῦβενς ἦσαν μηδενικὰ πρὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδίας τῆς. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀγαπᾶ πολὺ διὰ νὰ τὸ φαντασθῇ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἐκεῖνος ἐγνώριζε τὸν θαυμασμόν τῆς, ἀλλὰ τὸν ἀπεκάλει, ἀπὸ τὸν πολὺν ἐγωισμόν του, ἀποτέλεσμα τῆς καλαισθησίας τῆς.

Τὸ σχέδιον τῆς ἐκδικήσεως ἐσχεδιαγραφήθη εἰς τὸν ἐγκέφαλόν τῆς. Ὄταν ἦλθεν ὁ Κωνσταντῖνος νὰ τὰς ἐπισκεφθῇ, ἐκείνη ἔγραφε.

— Πρὸς συμμαθήτριαν βέβαια... Ὡς τόσο σὰς θαυμάζω, δεσποινίς Πηνελόπη... Δὲν ἔμπορεῖτε νὰ λησμονήσετε τὸν μαθητικὸν σας βίον... ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν ἔμπορῶ νὰ λησμονήσω τὸν βίον ποῦ ἔζησα εἰς τὸ Μόναχον... Φαντασθῆτε ἡμῖν μαθητῆς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, καὶ ἡγάπων μίαν Γερμανίδα, τῆς ὁποίας τὸ τέλειον κάλλος...

— Αὐτό; εἶνε παλῆ ἀ ἱστορία, μοῦ τὸ διηγηθήκετε δεκάκις. Ἀλλὰ δὲν γράφω πρὸς συμμαθήτριαν, εἰσθε φοβερὰ ἠπατημένος.

— Ἄ... καὶ πρὸς ποῖον γράφετε... μήπως εἶμαι ἀδιάκριτος ἐρωτῶν;

— Ὄχι. Ὄταν ἐσπούδαζα ἔμενα οἰκότροφος εἰς τὴν οἰκίαν οἰκογενειακῆς μας φίλης — εἶνε μακρὰ ἱστορία... μήπως στενοχωρεῖσθε;...

— Ἄ... ὄχι... εἶπεν ἐκεῖνος καὶ ἤκουεν ἀδιαφόρως.

— Ἡ φίλη ἐκείνη εἶχε ταξειδεύσει καὶ ἐκράτει τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ μιᾶς οἰκογενείας, ἡ ὁποία τὴν ἐφιλοξένησε. Ἐγὼ εἶχον μανίαν ν' ἀναγινώσκω ἐπιστολάς ξένας. Δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς τί ἦσθάνομνη... ἀλλὰ ἐπάθαινα κατι τι, ὅταν ἔβλεπα συνεπτυγμένον χαρτί.

— Μὰ θαρρῶ ὅτι δὲν ἀνερώσατε ὅπως διόλου.

— Ἐβελητιώθην ὅμως. Μίαν ἡμέραν μέσα εἰς τὰ τετράδιά μου εὐρέθηκε ἀνακατευσμένον καὶ ἕνα γράμμα. Ἦτο γράμμα ἀπλούστατον. Ἐγραφε δεκαπενταετῆς παιδίον, καὶ ἐζήτηε μίαν ἀρμόνικαν νὰ

ἔχῃ καὶ κουδούνια· ἐγὼ τότε, ἂν καὶ ἦμην ὀλίγον μικροτέρα τοῦ γράφοντος, δὲν ἦμην ὅμως τόσο παιδί... ἐγελοῦσα μόνη μου διὰ τὴν ἐπιστολήν καὶ ἐμετροῦσα τὰς ἀνορθογραφίας τῆς, ὅταν ἔξαφνα εἶδα ἐμπρὸς μου τὴν φοβερὰν μορφήν τῆς οἰκοδεσποίνης.

— Ὡς πότε πλέον αὐτὴ ἡ κακὴ συνήθεια! Εἶσαι παρήκοος· πρέπει νὰ σὲ τιμωρήσω διὰ νὰ σωφρονισθῇς. Ἡ οἰκοδεσποῖνα εἶχε πάντοτε τραγικόν τι εἰς τὴν φωνήν τῆς... μὰ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦτο Σάρα Βερνάρ. Δὲν ἤξεύρω πῶς ἐσκέπτετο νὰ μὲ τιμωρήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ ἐτιμώρησα μόνη μου τὸν ἑαυτόν μου καὶ ἐκοιμήθηκα νηστική.

Ὁ θυμὸς μου ὅλος ἔπεσεν ἐναντίον τοῦ γράφοντος τὴν ἐπιστολήν.

— Ἄς τολμήσῃ νὰ ἔλθῃ στὴν Πόλι, ἔλεγα, νὰ βάλω τὸν ἐξάδελφό μου τὸν Στάθη νὰ τὸν δειρῇ, νὰ διηῖ ἐκεῖνος.

— Καὶ τί σχέσιν ἔχουν αὐτὰ μὲ τὴν ἐπιστολήν ποῦ γράφετε; εἶπεν ὁ Κωνσταντῖνος.

— Ἐννοεῖσας κ' ἔχουν σχέσιν, κύριε Κωνσταντῖνε, εἶπον ἐγὼ, ἡ ὁποία ἦμην ἡ σκιὰ τῆς Πηνελόπης.

Ἡ Πηνελόπη ἐξηκολούθησε:

— Τὸ μισητὸν αὐτὸ ὄνομα μὲ παρακολουθεῖ ἐπιμόνως· μὲ μίαν ὅμως διαφορὰν.

— Ποῖαν;

— Ὅτι τώρα δὲν τὸ μισῶ.

— Τοῦτο καλεῖται πρόοδος.

— Αὐτὰς μάλιστα τὰς ἡμέρας εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐγγίσω ἐφημερίδα χωρὶς νὰ ἔχῃ μέσα τὸ ὄνομά του.

— Εἶνε δημοσιογράφος;

— Ὄχι, καλλιτέχνης ἔγεινε. Γράφει ἐξαίρετα πρᾶγματα. Εἶδον μίαν εἰκόνα του εἰς μιᾶς φίλης μου. σὲ βεβαίῳ ὅτι ἐθαύμασα τὴν φυσικότητα. Εἶνε ἀπλούστατα πρᾶγματα... ἀλλὰ χαρίεντα — ἕνα παιδάκι κοιμάται καὶ ἡ μήτηρ ἀγρυπνεῖ... Μία ἄλλη εἰκὼν πάλιν — αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ ἀνθρώπου εὐσυνειδήτου — ἀριστούργημα... σοῦ ἀποσπᾶ δάκρυα.

— Μὰ τί ἐπάθατε... εἰμπορεῖτε νὰ τὸν ἀγαπήσετε αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον ὅσον θέλετε... ὄχι ὅμως καὶ νὰ τὸν θαυμάσετε τόσο... ζηλεύω... θέλω μόνον τὰ ἰδικά μου ἔργα νὰ ἐπαινῆτε, εἶπε γελῶν ὁ Κωνσταντῖνος.

Ἡ ἀμοιρῆ ἡ Πηνελόπη ἐγύρισε καὶ μὲ εἶδε μὲ βλέμμα παραπονεμένο.

— Καὶ ὕστερα;

— Τὸν θαυμάζω πολὺ... καὶ θὰ τοῦ γράψω τὰ συγχαρητήριά μου. Ἐξυρεις πολὺ καλὰ ὅτι ἐγὼ ἔχω τὴν ιδέα... πῶς ὁ θαυμασμός πρέπει νὰ μὴ μὲν κρυμμένος, διότι ἡ ἐκδήλωσίς του, ἐνθαρρύνει τὸν θαυμαζόμενον.

— Καὶ εἶνε ὀρθοτάτη ἡ ιδέα σας. Πρέπει κάνεις νὰ ἦνε ἐπεικὴς πρὸς τοὺς καλλιτέχνας... διότι ἡ ἀπογοήτευσίς φωνεῖ τὴν ἔμπνευσιν, τὴν δὲ ἀπογοήτευσιν τὴν γεννᾷ ἢ αὐστηρὰ ἐπίκρισις.

— Καὶ ὅμως, κύριε Κωνσταντῖνε, εἶπον ἐγὼ, ὁ νέος αὐτὸς εἶναι σπάνιος ζωγράφος.